

Licht

In het mooie Gotische kerkje uit mijn geboorteplaats hebben de meeste bezoekers een vaste zitplaats waar zij zich het meest op hun gemak voelen. Mijn familie heeft dat speciale plekje ook. Zolang als ik me kan herinneren zaten wij in de derde rij van de linker zijbeuk, helemaal aan het einde van de lange donkerhouten stoelenrij. Als kind ging ik iedere zondagmorgen met de hele familie - mijn ouders en drie broers - naar de kerk. Door moeder schoon geschrobd met onze zondagse kleren aan, zaten we dan in de Hoogmis van elf uur. Volgens katholiek gebruik moesten we nuchter zijn, gelukkig was onze moeder daar niet zo streng in als anderen. Die morgen was altijd een heel gedoe voor haar. Wanneer zij de laatste van ons kinderen geboend en aangekleed had, was de eerste al weer toe aan een nieuwe wasbeurt.

Nog heel goed herinner ik me de lange banken met knielkrukken ervoor, die hard en pijnlijk waren, uit het oogpunt van boete doen waren ze zeer functioneel. Dit veranderde toen men besloot, dat het tijd was voor vernieuwing. De kerk onderging een restauratie en de banken werden per opbod verkocht aan liefhebbers. Er veranderde veel aan het zo mooie oude interieur, zelfs de lange communiebank voren bij het altaar verdween. Deze had altijd goede dienst gedaan. Met als doel dat je er op neerknielde en de tong uitstak, zodat pastoor er eerbiedig een hostie op kon leggen. Vanuit hygiënisch oogpunt is men hiermee gestopt. Het was voor de priester inderdaad een onsmakelijk bedoening, al die vieze tongen aan te moeten raken.

Zelfs de prachtige religieuze muurschilderingen werden overgeschilderd, de altijd zo mooie kerk werd voor het grootste gedeelte wit. Houten vloeren werden vervangen door zwarte harde leisteen en voor de preekstoel kwam een afzetlint. Onze kansel zou nooit meer gebruikt worden, een priester hoorde immers tussen de mensen te staan en niet hoog boven hen in de preekstoel. Ik vond het als kind prachtig om te zien wanneer onze oude pastoor het trapje moeizaam op klauterde. De preek die hij dan begon minder en meestal oersaai omdat deze, in mijn kinderogen, altijd véél te lang duurde.

Alleen al gedachten er bij houden vond ik "*een kruis*", m'n blik werd getrokken naar andere voor mij interessantere zaken, zoals het walmende wierookvat. Jeetje, wat vond ik dat toen erbarmelijk stinken en ook nu houd ik er niet zo van. Enkele misdienaars waren er wel verzot op en zwaaiden enthousiast verkwistend met de aan lange kettingen hangende pot. Mijn ogen zochten dan het grote houten kruis dat boven het altaar met een stevige kabel in het plafond was vastgemaakt. Aan dat kruis hing levensgroot - en je zou zweren

echt Jezus - vastgeslagen met dikke spijkers. Op zijn hoofd prijkte de bekende doornenkroon, die drukte op zijn arme bebloede schedel.

Ik dacht dat, wanneer ik maar lang genoeg en intens naar hem zou kijken, hij dat ook naar mij zou doen, maar het gebeurde nooit. Tijdens de spaarzame keren dat ik tegenwoordig onze kerk bezoek, trekt mijn blik nog steeds naar de "arme man" die er nog altijd aan zijn kruis hangt. Ik bekijk het geheel met volwassen ogen. Gezeten op het vertrouwde familieplekje zie ik nu pas echt, hoe mooi ook de hoge glas-in-lood ramen wel niet zijn. Het zijn drie langwerpige ramen naast elkaar, waarvan de middelste het opvallendst is. Het zonlicht schijnt er op een bijzondere manier doorheen en verlicht de beeltenis van Heilige Maria. Het is alsof ik even in de hemel mag kijken, misschien was dat wel de bedoeling van de glaskunstenaar. Hij heeft er vast en zeker heel zijn ziel en zaligheid in gelegd.

Ik kan mijn ogen niet van haar afhouden, ze is zó mooi! Maria draagt ons Christuskind op haar arm en het zonlicht dat door het glas naar binnen schijnt, laat haar stralen als is ze een gouden dame. Het doet iets met me, ik voel haar aanwezigheid intens en ook dat zij er is om me te helpen bij moeilijkheden en verdriet. Hoewel ik het niet altijd gemakkelijk vind om geloof te houden geeft zij me vertrouwen en rust. Ja, ik weet het nu heel zeker, Maria verlicht.

*In 't kerkje waar mijn doopsel was
is één speciale plek
De linker zijbeuk uit het midden
mijn ouders' vaste stek*

*Wanneer ik op dat bankje zit
trekt mijn blik omhoog
Mijn oog zoekt naar het hoge raam
het midden van een boog*

*Vertrouwd zie ik Maria staan
en bid tot haar mijn nood
Zij ademt zo veel liefde uit
daar in het glas met lood*

*De zon die schijnt er door haar heen
ze wordt intens belicht
Als je heel goed naar haar kijkt
straalt vroom haar lief gezicht*

*De warmte die ze mij dan schenkt
geeft troost aan al verdriet
Echt iemand zo oprecht als haar
bestaat op aarde niet*

Verhalen als geschenk!

Licht komt uit de korte verhalenbundel *Heel even*.
Via www.margotheil.nl kunt u zien hoe ik dit en enkele andere korte
verhalen persoonlijk voordraag.

Margot Heil

